

Arrest

nr. 313 251 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pashtounse soenniet en bent u afkomstig van het dorp Daminji Badrab, in het district Tagab in de provincie Kapisa. U bent ongeveer 28 jaar oud en heeft nooit gestudeerd.

In uw jeugd werkte u bij uw vader, die slager was. In 2014 bent u gaan werken als slager bij het Afghaanse nationale leger, op de basis Shorabak, gelegen in de provincie Helmand. Het "Maailand" korps dat op die basis was gelegerd, telde een kleine 1.300 militairen. U versneed als slager het vlees voor deze militairen.

Uw vader ontving kort nadat u startte met uw werk bij het leger twee dreigbrieven van de taliban. Een eerste brief kwam in 2014 en een tweede in 2015. Hierin maakten de taliban duidelijk dat zij wilden dat u stopte met uw werk, zoniet zou u gedood worden. Na ontvangst van deze brieven verhuisde uw familie naar Kabul, aangezien het voor u onmogelijk was om naar uw dorp terug te keren omwille van uw werk.

Na de machtsovername door de taliban in 2021 heeft u Afghanistan verlaten omdat de taliban u als hun vijand beschouwden. Volgend op uw vertrek is uw familie zelf teruggekeerd vanuit Kabul naar het dorp Daminji.

U reisde via diverse transitlanden door naar België waar u op 29 mei 2022 aankwam en op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat de taliban u zullen doden omwille van uw werk voor de voormalige overheid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: twee documenten van uw werk, een werkcertificaat, uw bankkaart, enkele foto's, twee dreigbrieven van de taliban, uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader en een vergunning als slager van uw vader. U legt al deze documenten in kopie voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Er werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw werk als slager bij het nationale Afghaans leger op geen enkel punt overtuigden omdat ze uiterst vaag, niet doorleefd, weinig gedetailleerd en niet consistent waren.

Wat uw kennis omtrent uw werk betreft, moet voorafgaandelijk worden opgemerkt dat u tot driemaal toe verklaarde niet minder dan zeven jaar als slager te hebben gewerkt voor het Afghaans leger (notities CGVS p. 5+7+16). Dit betekent dat er redelijkerwijze verwacht mocht worden dat u over uw werk heel wat gedetailleerde en doorleefde informatie zou kunnen vertellen. Dit geldt des te meer aangezien u aangaf gedurende maanden aan één stuk op de basis te zijn verbleven om daar te werken en slechts om de zes maanden naar huis kwam (notities CGVS p. 6). Bovendien was dit de enige job die u heeft gedaan (notities CGVS p. 8).

Desalniettemin bovenstaande, kon u slechts op een summiere en eerder stereotiepe wijze vertellen hoe u met uw werk als slager bij het leger was begonnen en wat de aanwervingsprocedure was geweest. Uit uw vage verklaringen bleek een zeer snelle gang van zaken bij de aanwerving waarbij na uw spontane aanmelding op "het commissariaat" er slechts één document moest ondertekend worden door de dorpsouderen en door een malik (dorpschoofd) een stempel moest geplaatst worden, waarna uw aanwerving in orde was (notities CGVS p. 18). Gevraagd hoe u wist dat het leger mensen rekruteerde, gaf u aan dat u de opleiding kreeg en ze dan zeiden dat ze een timmerman, een kapper en ook slager nodig hadden en u daarop "ja" had gezegd (notities CGVS p. 19). Over de inhoud van de opleiding kon u enkel vertellen dat deze twee maanden en vijftien dagen duurde en dat deze ging "over het werk bij de slager" en ook een "militaire opleiding" was (notities CGVS p. 19). Allemaal vage antwoorden.

Over waarom u precies als slager bij het leger bent gaan werken, bleef uw antwoord ook op de oppervlakte en kwam u niet verder dan het uiten van vaderlandsliefde: u zag uw land graag, u zag de soldaten graag en u wilde uw land dienen (notities CGVS p. 19). Nochtans bent u afkomstig uit een gebied dat volledig onder de controle van de taliban stond (notities CGVS p. 12-13) omdat de plaatselijke gemeenschap de taliban steunde (notities CGVS p. 13). In die omstandigheden is het opmerkelijk dat u zo lichtvaardig koos voor een

job bij de toenmalige overheid, temeer omdat uw familie om die reden moest vertrekken uit jullie herkomst dorp (notities CGVS p. 14). Deze beslissing had dus ingrijpende gevolgen voor uw familie, zelfs voor het begin van uw beweerdde problemen. Dat u vanuit een abstract ideaal van patriottisme dergelijke keuze zou maken, overtuigt dan ook niet.

Verder was het bijzonder bevreemdend dat u de startdatum van uw werk blijkbaar niet zelf kende en alleen op de hoogte was van het jaartal “2014” omdat deze datum “op uw badge stond” en u de startdatum “anders niet geweten had” (notities CGVS p. 18). U bleek deze datum zelfs niet in de Afghaanse kalender te kennen, waarbij u uitlegde dat dit kwam door uw ongeletterdheid (notities CGVS p. 18). Deze beweerdde ongeletterdheid (notities CGVS p.9 + 18) moet evenwel sterk genuanceerd worden. U verklaart immers zelf dat u niet echt ongeletterd bent omdat u wel degelijk kan lezen (notities CGVS p. 7), en aangezien uit uw vlotte handtekening (zie administratief dossier) een zeer goede pengreep spreekt, kan enkel worden besloten dat u ook hebt leren schrijven. Er kan tevens niet worden ingezien hoe u als ongeletterde Pashtounse Afghaanse slager van 28 jaar dan wél op de hoogte zou zijn van een Westerse datum en niet van de Afghaanse. Deze staan immers allebei op de door u neergelegde foto van uw werkkaarten (stukken 1 en 2). Meer nog, deze data zijn de enige duidelijk leesbare elementen op de foto's. U legt immers twee foto's neer van nagenoeg identieke werkkaarten, die zo pover gecentreerd zijn dat er rechts en onderaan een witte balk verschijnt terwijl aan de linkerkant een deel van tekst afgesneden lijkt te zijn. Dat wijst erop dat er gewoon iemand een kopie op een witte kaart heeft gekleefd. Bovendien bleek bij nazicht dat de erop vermelde data opmerkelijk goed leesbaar waren in tegenstelling tot de rest van de inhoud van deze kaarten, wat het vermoeden doet rijzen dat deze documenten bewust gemanipuleerd werden en dus allerm minst authentiek zijn. Een en ander vindt verder steun in de vaststelling dat deze data, geschreven in een ander lettertype dan de rest van de kaart, zijn omgeven door kleurverschillen en losse pixels zoals wel vaker voorkomt bij bewerkte beelden. U werd hiermee geconfronteerd, maar deed dit af met het antwoord dat u geen duidelijkere foto's had, dat het oude documenten waren en jullie “geen goede GSM's hadden” om betere foto's te trekken. Nochtans moet volgens deze uitleg die camera toch wel perfect in staat geweest zijn om net de data scherp te trekken, want u zei: “misschien heeft de camera de datum goed genomen maar is de andere kant onzichtbaar” (notities CGVS p. 28). De bewering dat de gebruikte camera enkel de data links en rechts van het midden scherp had getrokken maar niet de rest kan werkelijk niet ernstig genomen worden. Ook werd vastgesteld dat u de facto onherkenbaar was op deze kaarten zodat onmogelijk kon worden opgemaakt dat deze werkkaarten de uwe waren. Bovendien werden niet alle data correct omgezet: 23 februari 2020 komt immers niet overeen met 6/12/1398 zoals op de kaart staat, maar hoort eigenlijk 4/12/1398 te zijn in de Afghaanse kalender. Aan deze “werkdocumenten” kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden verleend. Eerder dan uw verklaringen kracht bij te zetten, versterken deze documenten de twijfels omtrent uw geloofwaardigheid.

Over uw precieze activiteiten als slager in het leger kon u ook geen details vertellen, zodat uw verklaringen ter zake niet doorleefd overkwamen. Immers kwam u niet verder dan te vertellen dat uw werk bestond uit het krijgen van het vlees, het snijden ervan, dat het vlees daarna naar de keuken werd gebracht en de chef het kookte (notities CGVS p. 18 + 20).

En verder, over uw werkplaats zelf, gaf u ook uiterst vage antwoorden. Wanneer u aangemoedigd werd de basis te omschrijven, vertelde u dat de basis “grijs” was, er een “afsluiting” was en er “veel kamers” waren in de basis (notities CGVS p. 21). De kamers waren van hout en de muur rond de basis was van klei, verklaarde u (notities CGVS p. 21). Los van het gegeven dat deze beschrijving uiterst vaag was, is het weinig waarschijnlijk dat een grote legerbasis van het Afghaanse leger waar er 1200 tot 1300 militairen waren gelegerd, niet steviger of anders ingericht werd dan een gemiddelde Afghaanse woning. U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud ook de kans om deze basis, waar u naar eigen zeggen niet minder dan zeven jaar had gewerkt, te tekenen op een wit blad papier. Uw tekening bleek echter niet meer dan een grote cirkel met drie lijnen en vier kleine cirkeltjes erop (zie administratief dossier, schets van verzoeker aangehecht aan de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14.09.2023). U gevraagd aan te geven waar u zelf precies sliep op de basis zei u “ergens aan de slagerij” (notities CGVS p. 21). Dat er op dezelfde plaats ook buitenlandse troepen waren gehuisvest, zoals blijkt uit berichtgeving van AP en Reuters (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map), wist u niet. U ontkent alleszins dat dit zo was (notities CGVS, p. 21).

Met dergelijke foute en vage verklaringen en uw uiterst rudimentaire tekening, maakte u niet aannemelijk dat u werkte op deze legerbasis. Uw verklaringen komen hoegenaamd niet doorleefd over en getuigen helemaal niet van goede kennis wat betreft de inrichting van de legerbasis die gedurende ettelijke jaren uw leefomgeving zou zijn geweest.

U schetste evenmin een geloofwaardig beeld over de veiligheidsmaatregelen en de militaire discipline die van kracht was op de basis. Zo wist u niet wat een “alarm” was of welk signaal zou wijzen op acuut gevaar (notities CGVS p. 22), wat hoogst opmerkelijk is voor iemand die zeven jaar lang op een Afghaanse

legerbasis heeft gewerkt. Dat geldt des te meer voor de basis waar u zo lang zou hebben gewerkt, aangezien die in 2019 het doelwit was van een complexe en langdurige aanval door de taliban (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Dat u duidelijk geen weet hebt van deze bloederige aanval, die volgens u nooit heeft plaatsgevonden en die volgens u ook niet had kunnen plaatsvinden aangezien de taliban niets tegen de basis konden doen (notities CGVS, p.23), ondermijnt natuurlijke op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Gevraagd wat er gebeurde als er gevaar was, vertelde u dat de aanwezigen zich "verdedigen" (notities CGVS p. 22). De veiligheidsprocedure van het leger was volgens u niet meer dan dat "de basis door soldaten werd beveiligd" (notities CGVS p. 22). Uw instructies van uw commandant als er een aanval zou gebeuren waren "ontsnappen of weggaan" (notities CGVS p. 23).

Enige "discipline" was u ook totaal onbekend: u vroeg of hiermee een "geheim cijfer" werd bedoeld en begreep verder niet wat er met discipline werd bedoeld (notities CGVS p. 23). U geconfronteerd met de verduidelijkende vraag of ze in het leger dan geen orde, tucht of discipline nodig hadden, gaf u aan van "natuurlijk wel", waarop u vervolgens uitlegde dat dit "wapen en eten" was (notities CGVS p. 23). Geen verdere uitleg volgde. Dat iemand die zelf een militaire opleiding heeft gevolgd geen enkel benul heeft van tucht, hiërarchie en de discipline die daarbij hoort, is niet realistisch. Op basis van de foto's die u voorlegde van het militaire korps, waarvan u beweerde daar te hebben gewerkt, kon overigens worden afgeleid dat dit een uiterst professioneel korps was, waar wel degelijk een duidelijke leger discipline moet geheerst hebben (het in de hand houden van 1300 gewapende mannen is overigens onmogelijk zonder enige discipline) zodat uw antwoorden opnieuw zeer sterk afbreuk deden aan uw geloofwaardigheid.

Over enige afspraken aangaande wapendracht kon u geen informatie geven en vertelde u dat het u niet toegestaan was om een wapen te dragen om u te verdedigen en in het geval u zou aangevallen worden, kon u de veiligheidstroepen vragen voor bijstand (notities CGVS p. 24). Een uiterst onwaarschijnlijke uitleg, aangezien u dus zelf een militaire opleiding had genoten (notities CGVS p. 19).

Over uw uniform legde u verklaringen af die incoherent waren met de door u neergelegde documenten. Zo vertelde u dat u geen uniform had of droeg, maar gewone kledij (notities CGVS p. 24). Maar op de foto's die u voorlegde, waarvan u beweerde dat u één van de afgebeelde militairen daarop was, stond u nochtans wel in uniform (notities CGVS p. 24). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd waarop u aangaf dat het moment dat u afgestudeerd was, u toen wel een uniform droeg (notities CGVS p. 24), een uitleg die maar weinig kon overtuigen.

En hoewel u vertelde een professioneel slager te zijn, die zijn hele leven niets anders had gedaan, kon u niet eens vertellen hoeveel vlees er moest worden voorbereid voor de aanwezigen op de basis; u wist evenmin van waar het vlees kwam en u kende de naam van de contractant die het vlees leverde niet (notities CGVS p. 25). U wist zelfs niet hoeveel vlees u kreeg op een dag, u wist alleen dat u "soms drie of vier koeien" kreeg (notities CGVS p. 25). Evenmin wist u iets te vertellen over hoe de levering van het vlees financieel geregeld was in het leger (notities CGVS p. 25).

Ook uiterst bevreemdend was uw omschrijving van een gemiddelde dag op uw werk: om acht uur 's morgens werd u wakker, u werkte dan tot twaalf, daarna lunch en gebed, om vervolgens verder te werken (notities CGVS p. 25). Dat het u zou toegelaten zijn om uit te slapen tot 8 uur 's morgens, in een professionele militaire Afghaanse context, waar u instond voor het dagelijks voorbereiden van het voedsel voor de militairen, is wederom weinig plausibel. Bovenal was uw beschrijving van dergelijke werkdag opnieuw uiterst vaag en leek het wel of u een gemiddelde rustige dag van een doorsnee Afghaanse slagerszoon in Kabul beschreef. Verder dient te worden onderstreept dat u aangaf dat er geen risico's verbonden waren aan uw job, maar dat uw wel "bang" was voor de taliban (notities CGVS p. 25). Gevraagd naar de reden voor deze angst vertelde u dat dit was omdat u "voor de overheid werkte" (notities CGVS p. 26). Zelfs wanneer u werd aangemoedigd meer te vertellen daarover, kwam u echter niet verder dan dat dit was omdat de taliban "tegen uw werk voor de overheid" zijn (notities CGVS p. 26).

Over de reden waarom u een werkkaart nodig had, gaf u een uiterst bedenkelijke uitleg. U diende deze kaart immers aan uw commandant te tonen om u naar huis te kunnen laten gaan en hij gaf de toestemming "op basis van die kaart" (notities CGVS p. 19). Het valt echter niet in te zien, noch heldert u op, waarom de commandant die u ongetwijfeld ook zonder kaart kon herkennen uw werkkaart diende te zien vooraleer u de basis zou kunnen verlaten. Op de vraag hoe uw verlof praktisch administratief werd geregeld, antwoordde u dat u na zes maanden werken recht had op verlof en voor uw verlof goedkeuring van de commandant in zijn kantoor kreeg (notities CGVS p. 19). Opnieuw een vaag antwoord zonder veel details.

Verder werd ook vastgesteld dat u slechts weinig informatie kon vertellen over de veiligheidssituatie in de regio waarvan u verklaarde afkomstig te zijn. En ook over de regio waar u werkte, kon u weinig informatie geven over de aanwezigheid van de taliban. Zo verklaarde u dat de taliban niet aanwezig was op de plaats

waar u werkte in het leger, maar dat ze er wel waren “in de dorpen” (notities CGVS p. 13). Over wat de taliban dan deden in de dorpen antwoordde u dat “ze regeerden over die dorpen”, maar u had “niet veel info” (notities CGVS p. 13). U hierop verder doorgevraagd, gaf u de vage antwoorden dat de taliban ‘s nachts en overdag kwamen en er al heel lang waren (notities CGVS p. 13). Wat de taliban precies deden, zowel ‘s nachts als overdag, wist u niet (notities CGVS p. 13). Ook bevreemdend was uw verklaring dat u hierover vragen had gesteld aan uw familie, maar dat uw familie niet buiten ging omdat het vrouwen waren (notities CGVS p. 14). Uw vader had u hierover evenmin kunnen informeren. De onwetendheid van uw vader verklaarde u doordat hij vanuit Tagab naar Kabul verhuisd was nadat u begonnen was met uw werk (notities CGVS p. 14). Een bedenkelijke uitleg aangezien de reden van de verhuis van uw familie net gelegen was bij de aanwezigheid van de taliban, die de toenmalige Afghaanse regering als hun vijand beschouwden (notities CGVS p. 14). En hoewel u dus uiterst weinig informatie kon vertellen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, waren de taliban wel op de hoogte van uw werkzaamheden in het leger (notities CGVS p. 14). Op de vraag hoe dit kwam dat de taliban wisten over uw werk gaf u het zeer vage antwoord dat toen u startte met het werk, u na zes maanden met verlof ging en zo de taliban “het besepte” gedurende die periode (notities CGVS p. 14). Overigens stelde u net tevoren nog dat uw familie was verhuisd nadat u bij het leger was aangeworven omdat u het anders niet kon riskeren om hen te gaan bezoeken (notities CGVS, p. 14), wat dus een andere versie is. Over de veiligheidssituatie in en rond uw werkplaats gaf u de vage uitleg dat u gevechten “hoorde” en bij deze gevechten de taliban enkele personeelsleden van uw kamp buiten het kamp beschoten (notities CGVS p. 15). U gevraagd wie er dan werd beschoten, vertelde u dat het “soldaten en commandanten” betrof (notities CGVS p. 15). Opnieuw een uitermate vaag antwoord. Van het grote incident uit 2019, toen u daar zou hebben gewerkt, had u zoals hierboven reeds opgemerkt duidelijk geen weet.

Tot slot, wat de door u actueel geschetste veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, kwam u niet verder dan een wazig antwoord dat de veiligheidssituatie “niet goed” was en kaatste u bovendien de bal terug naar het CGVS met uw antwoord “jullie hebben toegang tot de media, jullie weten het best” (notities CGVS p. 15). Gezien u de aanwezigheid van de taliban in Afghanistan aan de grondslag legt van uw vluchtmotief, kon er redelijkerwijze worden verwacht dat u spontaan en heel wat meer over de veiligheidssituatie kon vertellen en u hiervoor bovendien alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen om u terdege te informeren, zij het direct of indirect. Dat u quasi niets over de taliban in Afghanistan weet te vertellen, zowel voor als na de machtsovername, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven op ernstige wijze.

Ook uw verklaringen over de dreigementen geuit via brief missen alle overtuigingskracht. U vertelde dat uw vader deze brieven had ontvangen in 2014 en 2015 (notities CGVS p. 29+30), met ongeveer twee maanden tijd tussen deze brieven. En hoewel er in deze brieven werd gedreigd met de dood, bleken de taliban al die jaren nadien niet de minste actie te hebben ondernomen naar u of uw familie toe (notities CGVS p. 31).

Aangaande deze dreigbrieven gaf u verder bedenkelijke en niet coherente antwoorden. Zo vertelde u eerst dat de ze de brief op de deur van uw huis hadden gehangen (notities CGVS p. 15). Wanneer u werd gevraagd hoe de taliban de brief hadden bevestigd aan die deur, antwoordde u kort en prompt dat hij was aangehangen met één nagel (notities CGVS p. 15). U gevraagd te tonen op het document van de door u neergelegde dreigbrief waar het gaatje van die nagel dan precies zat, keerde u plots uw kar en vertelde u tot tweemaal toe dat u het allemaal niet zeker wist. Het kon zijn dat de brief was opgehangen met een nagel, dan wel op een andere manier was gehangen, het kon ook zijn dat de taliban de brief in uw huis hadden achtergelaten (notities CGVS p. 15). Een en ander doet opnieuw sterk vermoeden dat u een ingestudeerd verhaal trachtte te reproduceren, eerder dan dat u uw eigen belevenissen en ervaringen vertelt.

Uw vrees voor de taliban heeft u op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u enkel op uiterst vage wijze “problemen te hebben omwille van uw werk voor de overheid” (notities CGVS p. 31), met uw collega's is er niets gebeurd (notities CGVS p. 31), en ook uw familie in Afghanistan heeft geen problemen (notities CGVS p. 12). Ten overvloede kan dan ook worden opgemerkt dat de door u beschreven situatie van uw achtergebleven familie de ongeloofwaardigheid van uw relaas opnieuw bevestigt. Na uw vertrek uit het land kende uw familie geen persoonlijke problemen en stellen zij het “goed” (notities CGVS p. 12). Uw familie is na uw vertrek zelfs terug verhuisd van Kabul naar uw geboortedorp (notities CGVS p. 14). De staat van rust waarin uw familie thans verkeert, staat in schril contrast met uw bewering dat de taliban het op uw leven gemunt hebben. Indien ze u effectief zouden zoeken, zouden ze uw familie niet met rust laten.

U weet eigenlijk ook niet wat uw precieze vrees is. Op de vraag wat u vreest, antwoordde u immers dat u “niet weet hoe ze gaan reageren als ik zou terugkeren, misschien maken ze me af, misschien geven ze me bloemen om me te verwelkomen” (notities CGVS p. 16). En verder deed u het volgende relaas over uw problemen: “ik weet niet wat er zou gebeuren, ik heb zeven jaar tegen hen, met de voormalige regering gewerkt, ik weet niet wat er zou gebeuren, god weet het” (notities CGVS p. 31). Met deze bijzonder vage en verklaringen over uw vrees voor de taliban maakte u allerminst aannemelijk dat u daadwerkelijk gezocht wordt door hen en zij het op uw leven gemunt hebben.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and***

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen.

Uw certificaat (stuk 3) bleek na vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud inhoudelijk weinigzeggend te zijn, behalve dat er in werd bevestigd "dat S.(...), zoon van A(...) cursus heeft gevolgd voor het nationaal leger en hem een certificaat wordt gegeven" (notities CGVS p.28). De datum vermeld op het certificaat was evenwel onleesbaar, en in de emblemen en de Afghaanse vlag bovenaan vallen geen kleuren of details te zien wat erop wijst dat u slechts een foto van een fotokopie hebt neergelegd, zodat er aan dit document verder geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Van uw bankkaart van de "Kabulbank" (stuk 4) legt u ook alleen een kopie voor, zodat er aan dit document evenmin veel bewijswaarde wordt verleend. Uit het voorleggen van een bankkaart kan op zich overigens onmogelijk worden afgeleid dat u een slager was in het Afghaans nationaal leger. Bovendien was het opmerkelijk dat de Afghaanse overheid die volgens uw verklaring deze bankkaart had uitgereikt hierop een flagrante Engelse taalfout maakte, er staat immers "Ministry of Defince" (in plaats van "Ministry of Defense") en ook uw eigen naam is niet foutloos geschreven want daar ontbreekt een 'a'. Ook hier valt met het blote oog te zien dat aan de linkerkant een stuk van elke eerste letter is afgesneden, terwijl rechts en onderaan witte ruimte te zien is waar de kaart niet werd bedekt met opschrift. Ook hier zijn er dus sterke indicaties dat het gaat om een povere vervalsing. Dan wat betreft de door u neergelegde foto's (stuk 5). De enige twee duidelijke foto's waar u zelf op afgebeeld staat (foto's 5A en 5B), beelden u af, druk in de weer met een slagersmes op een dierlijk karkas. Er kan op geen enkele wijze worden opgemaakt waar en wanneer deze foto's werden genomen, allerm minst kan er uit worden afgeleid dat u heeft gewerkt in het Afghaans leger als slager. Deze foto's kunnen in eender welke slagerij ter wereld zijn genomen. Op uw andere foto's (stukken 5C-E) staan militairen afgebeeld, evenwel bent u zelf niet herkenbaar op één van deze foto's. Van de dreigbrieven (stuk 6) legt ook enkel kopieën voor en bovendien is de datum op beide brieven onleesbaar (zie vertaling door het CGVS, toegevoegd aan de groene map documenten verzoeker). Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (ook toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authenticiteit te onderscheiden.

De taskara van uw vader en diens licentie als slager (stukken 7 en 8) hebben verder geen relevantie in de concrete beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming. Tot slot, uw zo goed als totaal onleesbare taskara (stuk 9) betreft opnieuw een kopie, zodat ook hieraan maar uiterst weinig bewijswaarde kan worden verleend en er moet worden besloten dat u geen officieel identiteitsdocument neerlegde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“de kennelijke beoordelingsfout en de schending van:

- *Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- *Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;*
- *De zorgvuldigheidsplicht, het “algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

In de bestreden beslissing werd terecht geoordeeld:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Er werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw werk als slager bij het nationale Afghaans leger op geen enkel punt overtuigden omdat ze uiterst vaag, niet doorleefd, weinig gedetailleerd en niet consistent waren.

Wat uw kennis omtrent uw werk betreft, moet voorafgaandelijk worden opgemerkt dat u tot driemaal toe verklaarde niet minder dan zeven jaar als slager te hebben gewerkt voor het Afghaans leger (notities CGVS p. 5+7+16). Dit betekent dat er redelijkerwijze verwacht mocht worden dat u over uw werk heel wat gedetailleerde en doorleefde informatie zou kunnen vertellen. Dit geldt des te meer aangezien u aangaf gedurende maanden aan één stuk op de basis te zijn verbleven om daar te werken en slechts om de zes maanden naar huis kwam (notities CGVS p. 6). Bovendien was dit de enige job die u heeft gedaan (notities CGVS p. 8).

Desalniettemin bovenstaande, kon u slechts op een summiere en eerder stereotiepe wijze vertellen hoe u met uw werk als slager bij het leger was begonnen en wat de aanwervingsprocedure was geweest. Uit uw vage verklaringen bleek een zeer snelle gang van zaken bij de aanwerving waarbij na uw spontane aanmelding op “het commissariaat” er slechts één document moest ondertekend worden door de dorpsouderen en door een malik (dorpshoofd) een stempel moest geplaatst worden, waarna uw aanwerving in orde was (notities CGVS p. 18). Gevraagd hoe u wist dat het leger mensen rekruteerde, gaf u aan dat u de opleiding kreeg en ze dan zeiden dat ze een timmerman, een kapper en ook slager nodig hadden en u daarop “ja” had gezegd (notities CGVS p. 19). Over de inhoud van de opleiding kon u enkel vertellen dat deze twee maanden en vijftien dagen duurde en dat deze ging “over het werk bij de slager” en ook een “militaire opleiding” was (notities CGVS p. 19). Allemaal vage antwoorden.

Over waarom u precies als slager bij het leger bent gaan werken, bleef uw antwoord ook op de oppervlakte en kwam u niet verder dan het uiten van vaderlandsliefde: u zag uw land graag, u zag de soldaten graag en u wilde uw land dienen (notities CGVS p. 19). Nochtans bent u afkomstig uit een gebied dat volledig onder de controle van de taliban stond (notities CGVS p. 12-13) omdat de plaatselijke gemeenschap de taliban steunde (notities CGVS p. 13). In die omstandigheden is het opmerkelijk dat u zo lichtvaardig koos voor een job bij de toenmalige overheid, temeer omdat uw familie om die reden moest vertrekken uit jullie herkomstdorp (notities CGVS p. 14). Deze beslissing had dus ingrijpende gevolgen voor uw familie, zelfs voor

het begin van uw beweerde problemen. Dat u vanuit een abstract ideaal van patriottisme dergelijke keuze zou maken, overtuigt dan ook niet.

Verder was het bijzonder bevreemdend dat u de startdatum van uw werk blijkbaar niet zelf kende en alleen op de hoogte was van het jaartal "2014" omdat deze datum "op uw badge stond" en u de startdatum "anders niet geweten had" (notities CGVS p. 18). U bleek deze datum zelfs niet in de Afghaanse kalender te kennen, waarbij u uitlegde dat dit kwam door uw ongeletterdheid (notities CGVS p. 18). Deze beweerde ongeletterdheid (notities CGVS p.9 + 18) moet evenwel sterk genuanceerd worden. U verklaart immers zelf dat u niet echt ongeletterd bent omdat u wel degelijk kan lezen (notities CGVS p. 7), en aangezien uit uw vlotte handtekening (zie administratief dossier) een zeer goede pengreep spreekt, kan enkel worden besloten dat u ook hebt leren schrijven. Er kan tevens niet worden ingezien hoe u als ongeletterde Pashtounse Afghaanse slager van 28 jaar dan wél op de hoogte zou zijn van een Westerse datum en niet van de Afghaanse. Deze staan immers allebei op de door u neergelegde foto van uw werkkaarten (stukken 1 en 2). Meer nog, deze data zijn de enige duidelijk leesbare elementen op de foto's. U legt immers twee foto's neer van nagenoeg identieke werkkaarten, die zo pover gecentreerd zijn dat er rechts en onderaan een witte balk verschijnt terwijl aan de linkerkant een deel van tekst afgesneden lijkt te zijn. Dat wijst erop dat er gewoon iemand een kopie op een witte kaart heeft gekleefd. Bovendien bleek bij nazicht dat de erop vermelde data opmerkelijk goed leesbaar waren in tegenstelling tot de rest van de inhoud van deze kaarten, wat het vermoeden doet rijzen dat deze documenten bewust gemanipuleerd werden en dus allerminst authentiek zijn. Een en ander vindt verder steun in de vaststelling dat deze data, geschreven in een ander lettertype dan de rest van de kaart, zijn omgeven door kleurverschillen en losse pixels zoals wel vaker voorkomt bij bewerkte beelden. U werd hiermee geconfronteerd, maar deed dit af met het antwoord dat u geen duidelijkere foto's had, dat het oude documenten waren en jullie "geen goede GSM's hadden" om betere foto's te trekken. Nochtans moet volgens deze uitleg die camera toch wel perfect in staat geweest zijn om net de data scherp te trekken, want u zei: "misschien heeft de camera de datum goed genomen maar is de andere kant onzichtbaar" (notities CGVS p. 28). De bewering dat de gebruikte camera enkel de data links en rechts van het midden scherp had getrokken maar niet de rest kan werkelijk niet ernstig genomen worden. Ook werd vastgesteld dat u de facto onherkenbaar was op deze kaarten zodat onmogelijk kon worden opgemaakt dat deze werkkaarten de uwe waren. Bovendien werden niet alle data correct omgezet: 23 februari 2020 komt immers niet overeen met 6/12/1398 zoals op de kaart staat, maar hoort eigenlijk 4/12/1398 te zijn in de Afghaanse kalender. Aan deze "werkdocumenten" kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden verleend. Eerder dan uw verklaringen kracht bij te zetten, versterken deze documenten de twijfels omtrent uw geloofwaardigheid.

Over uw precieze activiteiten als slager in het leger kon u ook geen details vertellen, zodat uw verklaringen ter zake niet doorleefd overkwamen. Immers kwam u niet verder dan te vertellen dat uw werk bestond uit het krijgen van het vlees, het snijden ervan, dat het vlees daarna naar de keuken werd gebracht en de chef het kookte (notities CGVS p. 18 + 20).

En verder, over uw werkplaats zelf, gaf u ook uiterst vage antwoorden. Wanneer u aangemoedigd werd de basis te omschrijven, vertelde u dat de basis "grijs" was, er een "afsluiting" was en er "veel kamers" waren in de basis (notities CGVS p. 21). De kamers waren van hout en de muur rond de basis was van klei, verklaarde u (notities CGVS p. 21). Los van het gegeven dat deze beschrijving uiterst vaag was, is het weinig waarschijnlijk dat een grote legerbasis van het Afghaanse leger waar er 1200 tot 1300 militairen waren gelegerd, niet steviger of anders ingericht werd dan een gemiddelde Afghaanse woning. U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud ook de kans om deze basis, waar u naar eigen zeggen niet minder dan zeven jaar had gewerkt, te tekenen op een wit blad papier. Uw tekening bleek echter niet meer dan een grote cirkel met drie lijnen en vier kleine cirkeltjes erop (zie administratief dossier, schets van verzoeker aangehecht aan de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 14.09.2023). U gevraagd aan te geven waar u zelf precies sliep op de basis zei u "ergens aan de slagerij" (notities CGVS p. 21). Dat er op dezelfde plaats ook buitenlandse troepen waren gehuisvest, zoals blijkt uit berichtgeving van AP en Reuters (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map), wist u niet. U ontkent alleszins dat dit zo was (notities CGVS, p. 21).

Met dergelijke foute en vage verklaringen en uw uiterst rudimentaire tekening, maakte u niet aannemelijk dat u werkte op deze legerbasis. Uw verklaringen komen hoegenaamd niet doorleefd over en getuigen helemaal niet van goede kennis wat betreft de inrichting van de legerbasis die gedurende ettelijke jaren uw leefomgeving zou zijn geweest.

U schetste evenmin een geloofwaardig beeld over de veiligheidsmaatregelen en de militaire discipline die van kracht was op de basis. Zo wist u niet wat een "alarm" was of welk signaal zou wijzen op acuut gevaar (notities CGVS p. 22), wat hoogst opmerkelijk is voor iemand die zeven jaar lang op een Afghaanse legerbasis heeft gewerkt. Dat geldt des te meer voor de basis waar u zo lang zou hebben gewerkt, aangezien die in 2019 het doelwit was van een complexe en langdurige aanval door de taliban (zie de aan het

administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Dat u duidelijk geen weet hebt van deze bloederige aanval, die volgens u nooit heeft plaatsgevonden en die volgens u ook niet had kunnen plaatsvinden aangezien de taliban niets tegen de basis konden doen (notities CGVS, p.23), ondermijnt natuurlijk op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Gevraagd wat er gebeurde als er gevaar was, vertelde u dat de aanwezigen zich "verdedigen" (notities CGVS p. 22). De veiligheidsprocedure van het leger was volgens u niet meer dan dat "de basis door soldaten werd beveiligd" (notities CGVS p. 22). Uw instructies van uw commandant als er een aanval zou gebeuren waren "ontsnappen of weggaan" (notities CGVS p. 23).

Enige "discipline" was u ook totaal onbekend: u vroeg of hiermee een "geheim cijfer" werd bedoeld en begreep verder niet wat er met discipline werd bedoeld (notities CGVS p. 23). U geconfronteerd met de verduidelijkende vraag of ze in het leger dan geen orde, tucht of discipline nodig hadden, gaf u aan van "natuurlijk wel", waarop u vervolgens uitlegde dat dit "wapen en eten" was (notities CGVS p. 23). Geen verdere uitleg volgde. Dat iemand die zelf een militaire opleiding heeft gevolgd geen enkel benul heeft van tucht, hiërarchie en de discipline die daarbij hoort, is niet realistisch. Op basis van de foto's die u voorlegde van het militaire korps, waarvan u beweerde daar te hebben gewerkt, kon overigens worden afgeleid dat dit een uiterst professioneel korps was, waar wel degelijk een duidelijke leger discipline moet geheerst hebben (het in de hand houden van 1300 gewapende mannen is overigens onmogelijk zonder enige discipline) zodat uw antwoorden opnieuw zeer sterk afbreuk deden aan uw geloofwaardigheid.

Over enige afspraken aangaande wapendracht kon u geen informatie geven en vertelde u dat het u niet toegestaan was om een wapen te dragen om u te verdedigen en in het geval u zou aangevallen worden, kon u de veiligheidstroepen vragen voor bijstand (notities CGVS p. 24). Een uiterst onwaarschijnlijke uitleg, aangezien u dus zelf een militaire opleiding had genoten (notities CGVS p. 19).

Over uw uniform legde u verklaringen af die incoherent waren met de door u neergelegde documenten. Zo vertelde u dat u geen uniform had of droeg, maar gewone kledij (notities CGVS p. 24). Maar op de foto's die u voorlegde, waarvan u beweerde dat u één van de afgebeelde militairen daarop was, stond u nochtans wel in uniform (notities CGVS p. 24). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd waarop u aangaf dat het moment dat u afgestudeerd was, u toen wel een uniform droeg (notities CGVS p. 24), een uitleg die maar weinig kon overtuigen.

En hoewel u vertelde een professioneel slager te zijn, die zijn hele leven niets anders had gedaan, kon u niet eens vertellen hoeveel vlees er moest worden voorbereid voor de aanwezigen op de basis; u wist evenmin van waar het vlees kwam en u kende de naam van de contractant die het vlees leverde niet (notities CGVS p. 25). U wist zelfs niet hoeveel vlees u kreeg op een dag, u wist alleen dat u "soms drie of vier koeien" kreeg (notities CGVS p. 25). Evenmin wist u iets te vertellen over hoe de levering van het vlees financieel geregeld was in het leger (notities CGVS p. 25).

Ook uiterst bevreemdend was uw omschrijving van een gemiddelde dag op uw werk: om acht uur 's morgens werd u wakker, u werkte dan tot twaalf, daarna lunch en gebed, om vervolgens verder te werken (notities CGVS p. 25). Dat het u zou toegelaten zijn om uit te slapen tot 8 uur 's morgens, in een professionele militaire Afghaanse context, waar u instond voor het dagelijks voorbereiden van het voedsel voor de militairen, is wederom weinig plausibel. Bovenal was uw beschrijving van dergelijke werkdag opnieuw uiterst vaag en leek het wel of u een gemiddelde rustige dag van een doorsnee Afghaanse slagerszoon in Kabul beschreef.

Verder dient te worden onderstreept dat u aangaf dat er geen risico's verbonden waren aan uw job, maar dat uw wel "bang" was voor de taliban (notities CGVS p. 25). Gevraagd naar de reden voor deze angst vertelde u dat dit was omdat u "voor de overheid werkte" (notities CGVS p. 26). Zelfs wanneer u werd aangemoedigd meer te vertellen daarover, kwam u echter niet verder dan dat dit was omdat de taliban "tegen uw werk voor de overheid" zijn (notities CGVS p. 26).

Over de reden waarom u een werkkaart nodig had, gaf u een uiterst bedenkelijke uitleg. U diende deze kaart immers aan uw commandant te tonen om u naar huis te kunnen laten gaan en hij gaf de toestemming "op basis van die kaart" (notities CGVS p. 19). Het valt echter niet in te zien, noch heldert u op, waarom de commandant die u ongetwijfeld ook zonder kaart kon herkennen uw werkkaart diende te zien vooraleer u de basis zou kunnen verlaten. Op de vraag hoe uw verlof praktisch administratief werd geregeld, antwoordde u dat u na zes maanden werken recht had op verlof en voor uw verlof goedkeuring van de commandant in zijn kantoor kreeg (notities CGVS p. 19). Opnieuw een vaag antwoord zonder veel details.

Verder werd ook vastgesteld dat u slechts weinig informatie kon vertellen over de veiligheidssituatie in de regio waarvan u verklaarde afkomstig te zijn. En ook over de regio waar u werkte, kon u weinig informatie geven over de aanwezigheid van de taliban. Zo verklaarde u dat de taliban niet aanwezig was op de plaats waar u werkte in het leger, maar dat ze er wel waren "in de dorpen" (notities CGVS p. 13). Over wat de taliban dan deden in de dorpen antwoordde u dat "ze regeerden over die dorpen", maar u had "niet veel info"

(notities CGVS p. 13). U hierop verder doorgevraagd, gaf u de vage antwoorden dat de taliban 's nachts en overdag kwamen en er al heel lang waren (notities CGVS p. 13). Wat de taliban precies deden, zowel 's nachts als overdag, wist u niet (notities CGVS p. 13). Ook bevreemdend was uw verklaring dat u hierover vragen had gesteld aan uw familie, maar dat uw familie niet buiten ging omdat het vrouwen waren (notities CGVS p. 14). Uw vader had u hierover evenmin kunnen informeren. De onwetendheid van uw vader verklaarde u doordat hij vanuit Tagab naar Kabul verhuisd was nadat u begonnen was met uw werk (notities CGVS p. 14). Een bedenkelijke uitleg aangezien de reden van de verhuis van uw familie net gelegen was bij de aanwezigheid van de taliban, die de toenmalige Afghaanse regering als hun vijand beschouwden (notities CGVS p. 14). En hoewel u dus uiterst weinig informatie kon vertellen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, waren de taliban wel op de hoogte van uw werkzaamheden in het leger (notities CGVS p. 14). Op de vraag hoe dit kwam dat de taliban wisten over uw werk gaf u het zeer vage antwoord dat toen u startte met het werk, u na zes maanden met verlof ging en zo de taliban "het besepte" gedurende die periode (notities CGVS p. 14). Overigens stelde u net tevoren nog dat uw familie was verhuisd nadat u bij het leger was aangeworven omdat u het anders niet kon riskeren om hen te gaan bezoeken (notities CGVS, p. 14), wat dus een andere versie is. Over de veiligheidssituatie in en rond uw werkplaats gaf u de vage uitleg dat u gevechten "hoorde" en bij deze gevechten de taliban enkele personeelsleden van uw kamp buiten het kamp beschooten (notities CGVS p. 15). U gevraagd wie er dan werd beschooten, vertelde u dat het "soldaten en commandanten" betrof (notities CGVS p. 15). Opnieuw een uitermate vaag antwoord. Van het grote incident uit 2019, toen u daar zou hebben gewerkt, had u zoals hierboven reeds opgemerkt duidelijk geen weet.

Tot slot, wat de door u actueel geschetste veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, kwam u niet verder dan een wazig antwoord dat de veiligheidssituatie "niet goed" was en kaatste u bovendien de bal terug naar het CGVS met uw antwoord "jullie hebben toegang tot de media, jullie weten het best" (notities CGVS p. 15). Gezien u de aanwezigheid van de taliban in Afghanistan aan de grondslag legt van uw vluchtmotief, kon er redelijkerwijze worden verwacht dat u spontaan en heel wat meer over de veiligheidssituatie kon vertellen en u hiervoor bovendien alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen om u terdege te informeren, zij het direct of indirect. Dat u quasi niets over de taliban in Afghanistan weet te vertellen, zowel voor als na de machtsovername, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven op ernstige wijze.

Ook uw verklaringen over de dreigementen geuit via brief missen alle overtuigingskracht. U vertelde dat uw vader deze brieven had ontvangen in 2014 en 2015 (notities CGVS p. 29+30), met ongeveer twee maanden tijd tussen deze brieven. En hoewel er in deze brieven werd gedreigd met de dood, bleken de taliban al die jaren nadien niet de minste actie te hebben ondernomen naar u of uw familie toe (notities CGVS p. 31).

Aangaande deze dreigbrieven gaf u verder bedenkelijke en niet coherente antwoorden. Zo vertelde u eerst dat de ze de brief op de deur van uw huis hadden gehangen (notities CGVS p. 15). Wanneer u werd gevraagd hoe de taliban de brief hadden bevestigd aan die deur, antwoordde u kort en prompt dat hij was aangehangen met één nagel (notities CGVS p. 15). U gevraagd te tonen op het document van de door u neergelegde dreigbrief waar het gaatje van die nagel dan precies zat, keerde u plots uw kar en vertelde u tot tweemaal toe dat u het allemaal niet zeker wist. Het kon zijn dat de brief was opgehangen met een nagel, dan wel op een andere manier was gehangen, het kon ook zijn dat de taliban de brief in uw huis hadden achtergelaten (notities CGVS p. 15). Een en ander doet opnieuw sterk vermoeden dat u een ingestudeerd verhaal trachtte te reproduceren, eerder dan dat u uw eigen belevenissen en ervaringen vertelt.

Uw vrees voor de taliban heeft u op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u enkel op uiterst vage wijze "problemen te hebben omwille van uw werk voor de overheid" (notities CGVS p. 31), met uw collega's is er niets gebeurd (notities CGVS p. 31), en ook uw familie in Afghanistan heeft geen problemen (notities CGVS p. 12). Ten overvloede kan dan ook worden opgemerkt dat de door u beschreven situatie van uw achtergebleven familie de ongeloofwaardigheid van uw relaas opnieuw bevestigt. Na uw vertrek uit het land kende uw familie geen persoonlijke problemen en stellen zij het "goed" (notities CGVS p. 12). Uw familie is na uw vertrek zelfs terug verhuisd van Kabul naar uw geboortedorp (notities CGVS p. 14). De staat van rust waarin uw familie thans verkeert, staat in schril contrast met uw bewering dat de taliban het op uw leven gemunt hebben. Indien ze u effectief zouden zoeken, zouden ze uw familie niet met rust laten.

U weet eigenlijk ook niet wat uw precieze vrees is. Op de vraag wat u vreest, antwoordde u immers dat u "niet weet hoe ze gaan reageren als ik zou terugkeren, misschien maken ze me af, misschien geven ze me bloemen om me te verwelkomen" (notities CGVS p. 16). En verder deed u het volgende relaas over uw problemen: "ik weet niet wat er zou gebeuren, ik heb zeven jaar tegen hen, met de voormalige regering gewerkt, ik weet niet wat er zou gebeuren, god weet het" (notities CGVS p. 31). Met deze bijzonder vage en verklaringen over uw vrees voor de taliban maakte u allerminst aannemelijk dat u daadwerkelijk gezocht wordt door hen en zij het op uw leven gemunt hebben.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen.

Uw certificaat (stuk 3) bleek na vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud inhoudelijk weinigzeggend te zijn, behalve dat er in werd bevestigd "dat Shahidullah, zoon van Azizrahman cursus heeft gevolgd voor het nationaal leger en hem een certificaat wordt gegeven" (notities CGVS p.28). De datum vermeld op het certificaat was evenwel onleesbaar, en in de emblemen en de Afghaanse vlag bovenaan vallen geen kleuren of details te zien wat erop wijst dat u slechts een foto van een fotokopie hebt neergelegd, zodat er aan dit document verder geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Van uw bankkaart van de "Kabulbank" (stuk 4) legt u ook alleen een kopie voor, zodat er aan dit document evenmin veel bewijswaarde wordt verleend. Uit het voorleggen van een bankkaart kan op zich overigens onmogelijk worden afgeleid dat u een slager was in het Afghaans nationaal leger. Bovendien was het opmerkelijk dat de Afghaanse overheid die volgens uw verklaring deze bankkaart had uitgereikt hierop een flagrante Engelse taalfout maakte, er staat immers "Ministry of Defince" (in plaats van "Ministry of Defense") en ook uw eigen naam is niet foutloos geschreven want daar ontbreekt een 'a'. Ook hier valt met het blote oog te zien dat aan de linkerkant een stuk van elke eerste letter is afgesneden, terwijl rechts en onderaan witte ruimte te zien is waar de kaart niet werd bedekt met opschrift. Ook hier zijn er dus sterke indicaties dat het gaat om een povere vervalsing. Dan wat betreft de door u neergelegde foto's (stuk 5). De enige twee duidelijke foto's waar u zelf op afgebeeld staat (foto's 5A en 5B), beelden u af, druk in de weer met een slagersmes op een dierlijk karkas. Er kan op geen enkele wijze worden opgemaakt waar en wanneer deze foto's werden genomen, allerm minst kan er uit worden afgeleid dat u heeft gewerkt in het Afghaans leger als slager. Deze foto's kunnen in eender welke slagerij ter wereld zijn genomen. Op uw andere foto's (stukken 5C-E) staan militairen afgebeeld, evenwel bent u zelf niet herkenbaar op één van deze foto's. Van de dreigbrieven (stuk 6) legt ook enkel kopieën voor en bovendien is de datum op beide brieven onleesbaar (zie vertaling door het CGVS, toegevoegd aan de groene map documenten verzoeker). Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (ook toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authenticiteit te onderscheiden.

De taskara van uw vader en diens licentie als slager (stukken 7 en 8) hebben verder geen relevantie in de concrete beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming. Tot slot, uw zo goed als totaal onleesbare taskara (stuk 9) betreft opnieuw een kopie, zodat ook hieraan maar uiterst weinig bewijswaarde kan worden verleend en er moet worden besloten dat u geen officieel identiteitsdocument neerlegde."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Met het algemene betoog dat de grieven van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet draagkrachtig zijn, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielverzoek aannemelijk te maken, dat hij de vragen van de agent zo goed als hij kon beantwoordde, hoewel die soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel, dat hij ook een coherent relaas aflegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen en dat er na herlezing van het geheel van zijn verklaringen in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen zijn, plaatst verzoeker voormelde concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander licht.

Ook waar verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met zijn ongeschoold profiel, overtuigt hij niet. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er ten aanzien van hem onredelijke verwachtingen werden gesteld gelet op dit profiel. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers raadsman was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker noch zijn raadsman ooit enige opmerking maakten dat de gestelde vragen zijn ongeschoold profiel te boven gingen. Verzoeker toont op geen enkele wijze concreet aan dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens het persoonlijk onderhoud bij het

Commissariaat-generaal niet in staat was om doorleefde, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen.

Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker opmerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige inconsistenties met betrekking tot zijn verklaringen als zijn werk als slager in het leger heeft vastgesteld brengt de Raad in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen grief heeft met betrekking tot zijn verklaringen over zijn werk als slager, gaat verzoeker volstrekt voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, daar waar terecht werd vastgesteld dat er gelet op verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn werk als slager bij het Afghaanse leger.

Wat betreft de vaststellingen over de door verzoeker neergelegde documenten komt hij niet verder dan de stelling dat het om echte documenten gaat die hij te goeder trouw heeft neergelegd en voegt eraan toe dat de anomalieën in deze documenten niet tegen hem gebruikt konden worden, aangezien hij de documenten heeft overgelegd zoals hij ze ontvangen heeft. Bovendien acht verzoeker de verwijzing naar informatie over corruptie in Afghanistan te algemeen, te stereotiep en niet individueel en meent hij dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om aan te tonen dat deze documenten vals waren, wat niet het geval is.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen voor wat betreft de neergelegde documenten, gaat hij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de voormelde gedane vaststellingen.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn kritiek op de algemene informatie omtrent corruptie voorbijgaat aan de concrete en pertinente beoordeling van deze documenten in de bestreden beslissing. Deze beoordeling wordt voor de duidelijkheid hier hernomen:

“Verder was het bijzonder bevreemdend dat u de startdatum van uw werk blijkbaar niet zelf kende en alleen op de hoogte was van het jaartal “2014” omdat deze datum “op uw badge stond” en u de startdatum “anders niet geweten had” (notities CGVS p. 18). U bleek deze datum zelfs niet in de Afghaanse kalender te kennen, waarbij u uitlegde dat dit kwam door uw ongeletterdheid (notities CGVS p. 18). Deze beweerde ongeletterdheid (notities CGVS p.9 + 18) moet evenwel sterk genuanceerd worden. U verklaart immers zelf dat u niet echt ongeletterd bent omdat u wel degelijk kan lezen (notities CGVS p. 7), en aangezien uit uw vlotte handtekening (zie administratief dossier) een zeer goede pengreep spreekt, kan enkel worden besloten dat u ook hebt leren schrijven. Er kan tevens niet worden ingezien hoe u als ongeletterde Pashtounse Afghaanse slager van 28 jaar dan wél op de hoogte zou zijn van een Westerse datum en niet van de Afghaanse. Deze staan immers allebei op de door u neergelegde foto van uw werkkaarten (stukken 1 en 2). Meer nog, deze data zijn de enige duidelijk leesbare elementen op de foto’s. U legt immers twee foto’s neer van nagenoeg identieke werkkaarten, die zo pover gecentreerd zijn dat er rechts en onderaan een witte balk verschijnt terwijl aan de linkerkant een deel van tekst afgesneden lijkt te zijn. Dat wijst erop dat er gewoon iemand een kopie op een witte kaart heeft gekleefd. Bovendien bleek bij nazicht dat de erop vermelde data opmerkelijk goed leesbaar waren in tegenstelling tot de rest van de inhoud van deze kaarten, wat het vermoeden doet rijzen dat deze documenten bewust gemanipuleerd werden en dus allerminst authentiek zijn. Een en ander vindt verder steun in de vaststelling dat deze data, geschreven in een ander lettertype dan de rest van de kaart, zijn omgeven door kleurverschillen en losse pixels zoals wel vaker voorkomt bij bewerkte beelden. U werd hiermee geconfronteerd, maar deed dit af met het antwoord dat u geen duidelijkere foto’s

had, dat het oude documenten waren en jullie “geen goede GSM’s hadden” om betere foto’s te trekken. Nochtans moet volgens deze uitleg die camera toch wel perfect in staat geweest zijn om net de data scherp te trekken, want u zei: “misschien heeft de camera de datum goed genomen maar is de andere kant onzichtbaar” (notities CGVS p. 28). De bewering dat de gebruikte camera enkel de data links en rechts van het midden scherp had getrokken maar niet de rest kan werkelijk niet ernstig genomen worden. Ook werd vastgesteld dat u de facto onherkenbaar was op deze kaarten zodat onmogelijk kon worden opgemaakt dat deze werkkaarten de uwe waren. Bovendien werden niet alle data correct omgezet: 23 februari 2020 komt immers niet overeen met 6/12/1398 zoals op de kaart staat, maar hoort eigenlijk 4/12/1398 te zijn in de Afghaanse kalender. Aan deze “werkdokumenten” kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden verleend. Eerder dan uw verklaringen kracht bij te zetten, versterken deze documenten de twijfels omtrent uw geloofwaardigheid. (...)

Over uw uniform legde u verklaringen af die incoherent waren met de door u neergelegde documenten. Zo vertelde u dat u geen uniform had of droeg, maar gewone kledij (notities CGVS p. 24). Maar op de foto’s die u voorlegde, waarvan u beweerde dat u één van de afgebeelde militairen daarop was, stond u nochtans wel in uniform (notities CGVS p. 24). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd waarop u aangaf dat het moment dat u afgestudeerd was, u toen wel een uniform droeg (notities CGVS p. 24), een uitleg die maar weinig kon overtuigen. (...)

Ook uw verklaringen over de dreigementen geuit via brief missen alle overtuigingskracht. U vertelde dat uw vader deze brieven had ontvangen in 2014 en 2015 (notities CGVS p. 29+30), met ongeveer twee maanden tijd tussen deze brieven. En hoewel er in deze brieven werd gedreigd met de dood, bleken de taliban al die jaren nadien niet de minste actie te hebben ondernomen naar u of uw familie toe (notities CGVS p. 31).

Aangaande deze dreigbrieven gaf u verder bedenkelijke en niet coherente antwoorden. Zo vertelde u eerst dat de ze de brief op de deur van uw huis hadden gehangen (notities CGVS p. 15). Wanneer u werd gevraagd hoe de taliban de brief hadden bevestigd aan die deur, antwoordde u kort en prompt dat hij was aangehangen met één nagel (notities CGVS p. 15). U gevraagd te tonen op het document van de door u neergelegde dreigbrief waar het gaatje van die nagel dan precies zat, keerde u plots uw kar en vertelde u tot tweemaal toe dat u het allemaal niet zeker wist. Het kon zijn dat de brief was opgehangen met een nagel, dan wel op een andere manier was gehangen, het kon ook zijn dat de taliban de brief in uw huis hadden achtergelaten (notities CGVS p. 15). Een en ander doet opnieuw sterk vermoeden dat u een ingestudeerd verhaal trachtte te reproduceren, eerder dan dat u uw eigen belevenissen en ervaringen vertelt. (...)

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen.

Uw certificaat (stuk 3) bleek na vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud inhoudelijk weinigzeggend te zijn, behalve dat er in werd bevestigd “dat Shahidullah, zoon van Azizrahman cursus heeft gevolgd voor het nationaal leger en hem een certificaat wordt gegeven” (notities CGVS p.28). De datum vermeld op het certificaat was evenwel onleesbaar, en in de emblemen en de Afghaanse vlag bovenaan vallen geen kleuren of details te zien wat erop wijst dat u slechts een foto van een fotokopie hebt neergelegd, zodat er aan dit document verder geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Van uw bankkaart van de “Kabulbank” (stuk 4) legt u ook alleen een kopie voor, zodat er aan dit document evenmin veel bewijswaarde wordt verleend. Uit het voorleggen van een bankkaart kan op zich overigens onmogelijk worden afgeleid dat u een slager was in het Afghaans nationaal leger. Bovendien was het opmerkelijk dat de Afghaanse overheid die volgens uw verklaring deze bankkaart had uitgereikt hierop een flagrante Engelse taalfout maakte, er staat immers “Ministry of Defince” (in plaats van “Ministry of Defense”) en ook uw eigen naam is niet foutloos geschreven want daar ontbreekt een ‘a’. Ook hier valt met het blote oog te zien dat aan de linkerkant een stuk van elke eerste letter is afgesneden, terwijl rechts en onderaan witte ruimte te zien is waar de kaart niet werd bedekt met opschrift. Ook hier zijn er dus sterke indicaties dat het gaat om een povere vervalsing. Dan wat betreft de door u neergelegde foto’s (stuk 5). De enige twee duidelijke foto’s waar u zelf op afgebeeld staat (foto’s 5A en 5B), beelden u af, druk in de weer met een slagersmes op een dierlijk karkas. Er kan op geen enkele wijze worden opgemaakt waar en wanneer deze foto’s werden genomen, allerm minst kan er uit worden afgeleid dat u heeft gewerkt in het Afghaans leger als slager. Deze foto’s kunnen in eender welke slagerij ter wereld zijn genomen. Op uw andere foto’s (stukken 5C-E) staan militairen afgebeeld, evenwel bent u zelf niet herkenbaar op één van deze foto’s. Van de dreigbrieven (stuk 6) legt u ook enkel kopieën voor en bovendien is de datum op beide brieven onleesbaar (zie vertaling door het CGVS, toegevoegd aan de groene map documenten verzoeker). Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (ook toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authenticiteit te onderscheiden.

De taskara van uw vader en diens licentie als slager (stukken 7 en 8) hebben verder geen relevantie in de concrete beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming. Tot slot, uw zo goed als totaal onleesbare taskara (stuk 9) betreft opnieuw een kopie, zodat ook hieraan maar uiterst weinig bewijswaarde kan worden verleend en er moet worden besloten dat u geen officieel identiteitsdocument neerlegde.” Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat deze vaststellingen in een ander licht zou plaatsen.

Waar verzoeker er louter op algemene wijze op wijst dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud het Commissariaat-generaal duidelijk heeft gemaakt dat zijn familie onmiddellijk is verhuisd toen de bedreigingen te groot werden en deze verhuizing hem voor een lange periode heeft beschermd en hij zich pas realiseerde dat hij als vijand zou worden beschouwd vanwege zijn verleden bij het Afghaanse leger toen de taliban aan de macht kwam, overtuigt hij niet.

Verzoeker plaatst hiermee volgende terechte, concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander licht:

“Over waarom u precies als slager bij het leger bent gaan werken, bleef uw antwoord ook op de oppervlakte en kwam u niet verder dan het uiten van vaderlandsliefde: u zag uw land graag, u zag de soldaten graag en u wilde uw land dienen (notities CGVS p. 19). Nochtans bent u afkomstig uit een gebied dat volledig onder de controle van de taliban stond (notities CGVS p. 12-13) omdat de plaatselijke gemeenschap de taliban steunde (notities CGVS p. 13). In die omstandigheden is het opmerkelijk dat u zo lichtvaardig koos voor een job bij de toenmalige overheid, temeer omdat uw familie om die reden moest vertrekken uit jullie herkomst dorp (notities CGVS p. 14). Deze beslissing had dus ingrijpende gevolgen voor uw familie, zelfs voor het begin van uw beweerdde problemen. Dat u vanuit een abstract ideaal van patriottisme dergelijke keuze zou maken, overtuigt dan ook niet.(...)”

Uw vrees voor de taliban heeft u op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u enkel op uiterst vage wijze “problemen te hebben omwille van uw werk voor de overheid” (notities CGVS p. 31), met uw collega’s is er niets gebeurd (notities CGVS p. 31), en ook uw familie in Afghanistan heeft geen problemen (notities CGVS p. 12). Ten overvloede kan dan ook worden opgemerkt dat de door u beschreven situatie van uw achtergebleven familie de ongeloofwaardigheid van uw relaas opnieuw bevestigt. Na uw vertrek uit het land kende uw familie geen persoonlijke problemen en stellen zij het “goed” (notities CGVS p.12). Uw familie is na uw vertrek zelfs terug verhuisd van Kabul naar uw geboortedorp (notities CGVS p. 14). De staat van rust waarin uw familie thans verkeert, staat in schril contrast met uw bewering dat de taliban het op uw leven gemunt hebben. Indien ze u effectief zouden zoeken, zouden ze uw familie niet met rust laten.”

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Voor zover verzoeker zijn vermeende nood aan internationale bescherming steunt op een (toegeschreven) verwestering omwille van zijn verblijf en integratie in België, overtuigt hij evenmin.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker spreekt over het gegeven dat hij door zijn verblijf van meer dan twee jaar duidelijk verwesterd is, hetgeen ook blijkt uit het feit dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, zich casual kleedt, geen baard heeft, zijn haar op een moderne manier draagt en duidelijk een westerse stijl heeft.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker momenteel bijna 30 jaar oud is en in België is aangekomen op 27-jarige leeftijd na een reis van ongeveer acht maanden om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 30 mei 2022. Verzoeker verblijft bijgevolg iets meer dan twee jaar in België. Verzoeker heeft aldus als kind en ook als meerderjarige in Afghanistan gewoond waardoor kan worden aangenomen dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht.

Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde. Bovendien stelt hij nog steeds contact te onderhouden met zijn familie. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf en integratie in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Ook met een loutere verwijzing naar zijn afkomst uit een ruraal en conservatief gebied, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij geen enkele concrete informatie aanreikt, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit enige verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad moet vaststellen dat

verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat hij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoeker dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden er evenmin concrete elementen aangebracht die aantonen dat er in zijn hoofde een reëel risico op de doodstraf of executie zou zijn. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker. Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting

van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Zoals hoger uiteengezet verblijft zijn familie nog steeds in Afghanistan, waardoor hij thans niet aantoonbaar niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (Hof van Justitie 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie bekritiseert, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, hierbij verwijzend naar een analyse van Nansen *d.d.* 23 juni 2022 waarin een gelijkaardige kritiek wordt geuit, wijst de Raad er evenwel op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Het volstaat niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder in concreto en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kapisa geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

De door verzoeker bijgebrachte informatie werpt hier geen ander licht op.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de voormelde wet kan worden toegekend.

Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF